

СТАРИЯТЪ СЛЪПЕЦЪ

Той седѣше на своето неизмѣнно мѣсто — жгѣла при Градската градина. Гологлавъ, съ навѣки затворени очи, съ вѣчния си сивъ кожухъ на гърба и зиме и лѣтѣ, при дъждъ и при слънце, въ дѣлникъ и въ празникъ, стариятъ слѣпецъ се намираше на своя жгѣлъ. Предъ него лежеше блюдото му, въ което състрадателни и добри хора пускаха, минавайки, своята милостиня. Слѣпиятъ старецъ изказваше своята благодарностъ съ гласъ, въ който звучеше много топлота и дълбоко примирение.

Азъ отдавна го помня — тоя нещастенъ човѣкъ, който навѣки се бѣше простилъ съ слънцето, съ свѣтлината и съ радоститѣ на живота.

За първи пѣтъ го видѣхъ преди години — и никога не ще забравя тоя день. Защото тогава азъ за първи пѣтъ пристѣпихъ съ трепетъ и съ страхопочитание прага на училищната стая. Въ тоя день азъ за първи пѣтъ се почувствувахъ, че съмъ ученикъ — и това ме изпълваше съ нѣкаква неудържима радостъ, съ трепетъ и съ гордостъ.

Въ тоя незабравимъ за мене день, азъ видѣхъ за първи пѣтъ и стария слѣпецъ.

Това бѣше на връщане отъ училище. Азъ минавахъ изъ улицата съ група мои нови другари, които сѣщо така ка-

то мене, носѣха своитѣ училищни чанти на гърба си и сияеха отъ радостъ. Пѣтътъ ни минаваше презъ градската градина, която въ това свежо есенно утро ми се стори неизказано красива, съ хилядитѣ багри на своитѣ самотни алеи.

Излизахме вече изъ главния входъ, когато чухме отъ страна гласъ:

— Благодаря ви, благодаря, милостиви човѣче!

Имаше нѣщо въ тоя гласъ, което ни накара да обърнемъ главитѣ си по посоката, отъ която той идваше. Защото въ баналнитѣ думи на благодарността звучеше голѣма топлота, звучеше много сърдечностъ и добрина.

И тогава видѣхъ стария слѣпецъ — видѣхъ неговитѣ затворени очи, стария му сивъ кожухъ, побѣллитѣ му коси, които се спущаха надъ челото му; въ това лице имаше очертано и изразено дълбоко страдание, но сѣщо така се четѣше и голѣмо благосродство.

И още въ този първи моментъ азъ почувствувахъ дълбока и искрена симпатия къмъ този старъ нещастникъ, който седѣше тамъ въ жгѣла. Въ душата ми свѣтѣше радостъ, думитѣ на училищния свещеникъ — думи тържествени и прости, дълбоки и ясни, звучеха като химнъ въ младата ми детска душа. И